

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม

ฟังธรรม สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ข่าอวิชา คือโรคภัยไข้เจ็บในหัวใจใจ โรคภัยไข้เจ็บในหัวใจ อวิชา ตั้งแต่พญามาร ครอบครวัของมาร โรคร้ายแรงต่างๆ โดนอัสวักขย ญาณกำจัดสิ้นไปในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม มีโรคระบาด โรคระบาด ท่านก็ไปโปรด ท่านก็ไปสวดมนต์เพื่อให้กำลังใจของคน ให้คนมีกำลังใจขึ้นมา แล้วสิ่งที่มีธรรมโอสถ ธรรมโอสถ หมายถึงว่าคนมีบุญ ถ้าคนมีบุญขึ้นมา หัวใจเป็นธรรม เป็นธรรม ถ้าหัวใจเป็นธรรมขึ้นมา สิ่งทีโรคระบาดขึ้นมา มันระบาดคนอื่นไ้ แต่มันเฉียดไปเฉียดมาไม่ระบาดคนคนนั้น เพราะคนคนนั้นมีบุญกุศลคุ้มครองไว้

สิ่งทีบุญกุศลคุ้มครอง เห็นไหม ในเมื่อไม่มีรักษา ยารักษา มันยังรักษาไม่ได้ ธรรมโอสถ ธรรมโอสถ ธรรมโอสถมันเกิดขึ้นมาได้จากหัวใจของคนใจ หัวใจของคนทีเข้มแข็ง หัวใจของคนทีทำความสงบของใจเข้ามาได้ใจ ถ้าหัวใจของคนทีทำความสงบใจเข้ามาได้ สามารถมีสติมีปัญญาสามารถสร้างธรรมโอสถ สามารถให้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บได้ โรคภัยไข้เจ็บได้

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราเวลาท่านชราคร่ำคร่าขึ้นมา ร่างกายมันอ่อนแอ พอร่างกายมันอ่อนแอ สิ่งทีชราภาพ ชราภาพแล้ว ถ้ามันจะเกิดโรคภัยไข้เจ็บมันก็เรื่องธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดาณะ เรื่องธรรมดาของโลกใจ ไฟฟ้าชั้วบวก ชั้วลบ มันถึงมีพลังงานทีท่านใช้ประโยชน์ไปได้ ร่างกายของเรามันก็มีโรคภัยไข้เจ็บ มันมีเชื้อโรคอยู่แล้วโดยธรรมชาติของมัน ถ้ามีเชื้อโรคโดยธรรมชาติของมัน สิ่งใดเข้ามา ภูมิคุ้มกันมันก็จะต่อต้าน ภูมิคุ้มกันมันก็จะรักษา

สิ่งมีชีวิตทุกชีวิต เห็นใหม่ รักชีวิตของตน ปรรอณาความสุข เกลียดความทุกข์ แล้วเวลา มีโรคภัยไข้เจ็บเข้ามา มันก็กำจัด กำจัดซะ มันจะรักษาสีผิว รักษาชีวิตของมัน สิ่งที่มีชีวิต สิ่งที่มีชีวิต ร่างกายของเรามันก็เกิดสงครามต่อต้านกันด้วยโรคภัยไข้เจ็บอันนั้น ด้วยภูมิปัญญาต่างๆ

เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์นะ กายกับใจ กายกับใจใจ ถ้าหัวใจที่มันเข้มแข็ง หัวใจที่มันมีสติปัญญา นะ ปลงกรรมสังเวช ปลงกรรมสังเวช มันปลงกรรมสังเวช ปลงกรรมสังเวช ขึ้นมาแล้ว ทุกคนรักษาชีวิตไว้ รักษาชีวิตไว้เพื่อประกอบคุณงามความดี ถ้ารักษาชีวิตของเราไว้ เราก็มีสติปัญญา ร่างกายของเรา เห็นใหม่ เป็นผู้ที่รับเชื้อโรคด้วย แล้วก็เป็นผู้ที่กระจายโรคด้วย โรคมันไปกับร่างกายของเรา ร่างกายของเรา เห็นใหม่

สิ่งที่มันเกิดขึ้นมันเกิดขึ้นกับเรา ใครเป็นโรค เป็นโรค เป็นโรคก็รักษา ถ้าไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ เราก็หลบ เราก็หลีกเลี่ยง เราก็ต้องรักษาของเรา เราเป็นคนฉลาดไง ถ้าคนที่ฉลาดเขาหลบเขา หลีกของเขา เขาพยายามรักษาร่างกายของเขา รักษาหัวใจของเขาไม่ให้ตกต่ำไปไง ไม่ให้ไหลไปในที่ต่ำ ไม่ให้มันไหลไปในที่ต่ำ แต่ถ้าเวลามันไหลไปที่ต่ำ ชีวิต เห็นใหม่ ผลของวิญญะ ผลของวิญญะ คนเกิดมาแล้วต้องเจริญเติบโตขึ้นมา ต้องซบเซา ร่ำรวย เราต้องสิ้นชีวิตไปเป็นเรื่องธรรมดา แต่สิ้นชีวิตไปเป็นเรื่องธรรมดา เกิดมาแล้ว ถ้าเกิดมาแล้วมีโอกาส มีอำนาจวาสนา

สิ่งที่เรื่องของชาวพุทธเป็นประเพณีวัฒนธรรม นั่นก็เรื่องของความเป็นประเพณีวัฒนธรรม ถ้าคนมีสติปัญญาเขาจะมีทาน มีศีล มีภาวนาของเขา เขามีศีล มีศีล เห็นใหม่ ศีล ๕ ถ้าศีล ๘ ไม่ให้ดูละครพ็อนรำแล้ว แล้วถ้าศีล ๒๒๗ อดงดควัตร ฉันทนเดียว ใช้ผ้า ๓ ผืน อยู่ในรุกขมูล มันเข้ากับธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้รักษาดน ให้รักษาดน ผู้ที่มีสติปัญญา รักษาหัวใจของตน สิ่งที่รักษาดน รักษาตน รักษาตนไว้ทำไม รักษาตนขึ้นมา มันก็มีอำนาจวาสนาบารมีไง ถ้าไม่มีรักษาดนก็ไม่ว่าเขาไม่ว่าเราไง

ภายนอก ภายใน ภายนอก ภายใน เห็นใหม่ เวลาที่จะประพฤติปฏิบัติ สิ่งทีกิเลส ภายนอก ภายนอกมันจรมา ที่ภายใน ภายในที่มันสูมอยู่เนี่ย นั่นมันก็คอยตะครุบจากภายนอก ตะครุบจากภายนอกขึ้นมา ถ้าภายนอกมันไม่มี เวลาเข้าป่าเข้าเขาไปไปอยู่องค์เดียว ความรู้สึก นี้ก็คิดมันคิดมามหาศาลเลย

สิ่งที่เวลาเราอยู่ เวลาพระปฏิบัติ พระปฏิบัติ เวลาอยู่บ้านมันก็ลำบากเรามาของมันนะ เวลามันปฏิบัติของมันแล้ว มันมาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันคิด ทำไมเราไม่ทำคุณงามความดีอย่างนั้น ทำไมไม่ทำอย่างนี้ ไม่ทำอย่างนี้ เวลาभावขเป็นพระ แล้ว คิดถึงพ่อ คิดถึงแม่เลย มันจะกตัญญูทเวทีเลย จะสิกขาลาเพศไปดูแลพ่อแม่ เวลาสิกไป แล้วมันไม่ไปดู

นี่เงเวลามันคิด มันคิดไเง เวลามันคิด มันคิด มันคิดได้ทั้งนั้นแหละ เวลาความรู้สึกนึกคิด แต่คิดแล้วทำ ทำได้หรือไม่ แต่คนที่มีสติไเง คิดอย่างไร ทำอย่างนั้น พูดอย่างไร ทำอย่างนั้น ทำอย่างทีพูด พูดอย่างทีทำ ถ้ามันไม่มีสติขึ้นมา มันพูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง

นี่เงมนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด คิดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง เวลามันคิด มันคิดในหัวใจ พูดออกมาไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่น่าละอาย เวลาพูดแหม! เป็นสุภาพบุรุษเชียว เวลาทำ ทำไปอีกอย่างหนึ่งเลย มันสัตว์ประหลาด

เวลามีศีลมีสติขึ้นมามันตรงกัน คิดอย่างไร ทำอย่างนั้น ถ้าคิดได้แล้ว คิดได้ คิดได้ มโนกรรม คิดได้แล้วทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา เราเห็น ถ้าเรามีบุญกุศล เรามีสติปัญญา เราจะผ่านจากวิฤตินั้นไป ถ้าผ่านวิฤตินั้นไป เวลาวิฤติขึ้นมาแล้วมีผลกระทบ เวลาผลกระทบขึ้นมา เห็นใหม่ เวลาร่างกายของคน แคเหียบหนามขึ้นมามันก็ไม่ปกติแล้วแหละ นี่ธรรมดาเกิดภัยพิบัติขึ้นมามันต้องมีผลกระทบแน่นอน

ถ้าผลกระทบ คนที่ได้ผลกระทบรุนแรง คนที่ผลกระทบปานกลาง คนที่ได้ผลเล็กน้อย มีผลกระทบ ผลกระทบทั้งหมด นี่คือผลกระทบ แล้วถ้ามีหัวใจเป็นธรรม หัวใจเป็นธรรมด้วย ผลกระทบนั้นมันเป็นการพิจารณา มันเป็นโอกาสที่ได้ฝึกหัดใช้สติปัญญา สติปัญญา เห็นใหม่ รัตติญญ ได้รู้ได้เห็นมามาก ได้เห็นการกระทำของความเป็นไปของโลกไปมาก แล้วความเห็น จากข้างนอก ดูร่างกายของเราสิ พวกเราพิจารณาอสุภะ อสุภะไเง

เวลาทางโลกเขาส่องกระจก ตั้งแต่เกิด ตั้งแต่เป็นเด็ก ตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่ ตั้งแต่คนแก่ ดูจากกระจก แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราส่องด้วยปัญญา ด้วยปัญญา ด้วยการวิเคราะห์ ด้วยการวิจัยของเรา ถ้าเป็นปัญญา ปัญญาอย่างหยาบๆ ตรรกะเป็นอย่างนั้น มันคิดเอา มันคาดเอา มันคะเนเอา มันเป็นตรรกะของมัน

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ร่างกายชราคร่ำคร่ามากน้อยขนาดไหน ถ้าจิตใจเป็นธรรมขึ้นมา เวลาจิตสงบแล้วเห็นเป็นอสุภะ เห็นเป็นไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์มันจะไปฆ่าครอบครัวของมารไป

โรคภัยไข้เจ็บในหัวใจที่มันหลงไหล มันหลงไหล มันหลงไหลจากอะไร มิจฉาทิฏฐิ มิจฉาทิฏฐิขึ้นมาเป็นสัมมาทิฏฐิขึ้นมาแล้ว เวลาทิฏฐิมานะยังยึดมั่นถือมั่นอีกใหม่ ทิฏฐิที่มันลึก มันซึ่งขึ้นไป สติปัญญามันพิจารณาเข้าไป อสุภะที่เราารู้เราเห็นกันนะ ธรรมโอสถอันนั้นมันจะไปกัดไปกร่อนไปทำลายไป ทำลายทิฏฐิมานะ ทำลายความยึดมั่นถือมั่น เพราะความยึดมั่นถือมั่น ทั้งๆ ที่รู้ปากเปียกปากแฉะนี้แหละ คนเราเกิดมาต้องตาย คนเราเกิดมาต้องตาย แต่มันก็ยังสงวนรักษาของมัน มันยังเกิดทิฏฐิมานะของมัน มันก็รักษาของมัน มันแก้ไข มันทำสิ่งใดให้มันพ้นออกไปโดยธรรมชาติไม่ได้หรอก มันต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มีมรรคมีผลของมัน

ถ้ามีมรรคมีผลขึ้นมา เกิดจากสติปัญญา เกิดภาวนาเข้ามา ภาวนามยปัญญา มันไปสั่งสอนอบรมบ่มเพาะจิตใจ อย่าให้จิตนี้มัน จิตเดิมแท้ที่มันฝังใจ ฝังใจขึ้นมาโดยอวิชชา อวิชชาที่มันอยู่กับจิตมันครอบงำ ครอบงำว่า จะว่ามันโง่มันเง่ามันก็อยากจะพ้นของมัน แต่มันไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นไปได้อย่างไร เราถึงเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนาขึ้นมา เราศึกษา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นเป็นการทรงจำ ทรงจำทรงจำคือทฤษฎีที่ควรจะเป็นไปได้ ถ้าทฤษฎีที่เป็นไปได้ แล้วมันจะเป็นไปจริงหรือ

ไอ้ที่คิดๆ มันส่งออกทั้งนั้น คิดคือสัญญา เวลาทรงจำ คำว่า “ทรงจำ” ทรงจำมันส่งออกมาจากจิตแล้ว ถ้าส่งออกจากจิตแล้วมันอยู่นอกสถานที่เกิดเหตุ

สถานที่เกิดเหตุมันอยู่ที่ภาสวะอยู่ที่ภพนั้น อยู่ที่ภพนั้น เวลาที่มีสติปัญญาขึ้นมา เห็นใหม่ เราฝึกหัดของเรา ถ้ามันสงบแล้วเราพิจารณาของเรา มันจะเข้าไปสู่ที่เกิดเหตุนั้น ถ้ามันเข้าไปสู่ที่เกิดเหตุนั้น เข้าไปสู่ที่ฐิติจิตใจ จิตที่กิเลสตัดทอนความทะยานอยากมันครอบงำมันอยู่ไถ่ ถ้ามันภาวนาเข้าไป ถ้ามันมีปัญญา มีปัญญา มันมีปัญญาอย่างไร ถ้าปัญญาอย่างนี้ภาวนามยปัญญา ปัญญาเป็นธรรมโอสถที่มันเลอเลิศ เลิศกว่าทางโลกไถ่

โลกเขาแสวงหากันนะ ถ้ามียา ยาก็บริษัทยา มันได้กำไรขาดทุนของมัน เพราะมันเป็นผู้ผลิตขึ้นมาเพื่อจำหน่าย

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม อกาลิโก ไม่มีกาล ไม่มีเวลา ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมโอสถ สัจธรรมอันนี้มันเกิดขึ้นมาจากหัวใจดวงนั้นใจ หัวใจดวงนั้นเป็นผู้แสวงหาเป็นผู้กระทำ แล้วมันเกิดขึ้นมาจากใจดวงนั้นใจ ถ้ามันเกิดจากใจดวงนั้น เกิดภาวนามยปัญญา มันทวนกระแสกลับ

เวลาความรู้อีกนึกคิดมันส่งออกมาหมด ปัญญาที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมากมันมีกิเลสอยู่ข้างหลัง มันมีกิเลส “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดในหัวใจเราอีกไม่ได้เลย” แต่ไปรู้ไปเห็นกับมัน มันคิดออกไป มันดำริใจ มันอยู่หลังที่ความเฉลียวฉลาด ความมีสติปัญญามากมายมหาศาล ที่ฉลาดขึ้นมาแล้วก็ต้องแสดงออกด้วยความฉลาด แสดงออกด้วยปฏิภาณนะ ไฉนกิเลสมันทิวฐิมานะใจ

เกิดภัยพิบัติแล้วจะได้อะไร มีผลกระทบแล้วจะแสวงหาประโยชน์อะไร มันมีเบื้องหลัง มันมีเบื้องหลังขึ้นมา นี่ใจเวลามีสติปัญญาเล็กน้อยขนาดไหน กิเลสมันครอบงำหมด กิเลสมันชักใยอยู่ทั้งสิ้น มันจะฉลาดขนาดไหนนี่ใจทรงจำธรรมวินัย ทรงจำธรรมวินัยใจ ทรงจำธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่มีสติมีปัญญาใจ แสดงธรรม แสดงธรรมขึ้นมาใจ แต่มันมีทิวฐิมานะ

หลวงตาใช้คำว่า “ติดตน” มีตัวมีตนใจ มีสถานะใจ มีภวาสวะใจ มีภพใจ เพราะธรรมมันเกิดจากที่นี้ใจ นี่ใจโลกทัศน์ โลกทัศน์ใจ นี่ใจโลกียปัญญาเกิดจากโลก เกิดจากจิตทั้งนั้นนะ เพราะจิตยังไม่สงบระงับใจ ก็ยังทำอะไรไม่เป็นใจ ว่าทำความสงบระงับ ทำทำไม สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมถกรรมฐานมันเป็นหินทับหญ้า

สมถกรรมฐานก็เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนไม่ไปที่เกิดเหตุ ไม่ไปเก็บหลักฐาน ไม่ไปพิสูจน์ว่าใครเป็นผู้ก่อคดีนี้ ไม่มีใครทำ ไม่มีใครรู้ แล้วหาไม่เจอ เพราะหาไม่เจอนะถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้ใจ ถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ใจ แล้วก็มาได้พบได้เห็นใจ ได้มาประสบภัยพิบัติต่างๆ ใจ แล้วประสบภัยพิบัติมีแต่มากมีแต่น้อย

เวลาฤดูกาลต่างๆ น้ำท่วม ฝนตก แดดออก เกิดพายุลมแรง ภัยพิบัติใส่บ้านนั้น ใส่บ้านนี้ แล้วแต่เวรกรรมของสัตว์ เวลามันมามันไม่รู้ว่าจะมาจากไหนเลย ไม่รู้ว่าจะมาจากไหนหล่นใส่หัวผลัวะ! ไม่รู้ว่าจะมาจากไหนเลย

นี่ใจกรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ ของเรามันไม่สู้ตัวของเรา นั่นคือวาสนาของเรา เราไม่ไปอยู่ในที่อย่างนั้น อยู่ในสถานการณ์อย่างนั้น เรามีสติปัญญาของเรา ไม่มีอะไรเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์หรือ

ในห้องผ่าตัดของหมอเขาผ่าหมด มนุษย์ผ่าหมดเลย ผ่าหมดเลย ข้างในมีแต่ตับ ไต ไข่ ปอด ไม่เห็นมีอะไรเลย แล้วเราจะไปสงสัยอะไร เพราะสงสัย เพราะอยากออกไป มันถึงเป็นภาระของคนอื่นไง แต่ถ้าเราไม่ออกไปไม่ต่างๆ ไม่มีอะไรน่าสงสัยหรือ แล้วเวลาไม่น่าสงสัย ผ่าร่างกายแล้วมันมีแต่ตับ ไต ไข่ ปอด แต่มันไม่เห็นความคิด มันไม่เห็นจิต มันไม่เห็นกิเลส มันทำไม่เป็นไง

นี่ใจธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำความสงบของใจเข้ามาก่อน “สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้” สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ เ็งก็ไม่เห็นสถานที่ของเ็งแล้วกันแหละ เ็งไม่รู้จักแล้วเ็งเกิดมาจากไหนละ เวลาจิตเวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะเ็งก็ไม่เข้าใจโลกเข้าใจว่าตอนนี้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วยิ่งใหญ่ทั้งนั้นนะ ยิ่งใหญ่เกิดจากกรรมนะ ยิ่งใหญ่เกิดจากพอกจากเมื่อนั้นนะ ยิ่งใหญ่มาที่ไหน ยิ่งใหญ่เพราะมันมีเวรมีกรรมมันถึงได้มาเกิดไง

แล้วธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับ แล้วทวนได้ไหม ทวนไม่ได้หรือ ทรงจำธรรมวินัย แล้วเอามาวิเคราะห์หิววิจัยต่างๆ ด้วยกิเลสตัดทอนความทะยานอยากในใจของตน ไม่เป็นประโยชน์อะไรทั้งสิ้นเลย แต่ถ้ามันเป็นความจริง ปริยัติ การศึกษาคือการจดจำเล่าเรียนมา จดจำเล่าเรียนมามันก็วิเคราะห์หิววิจัยตามนั้น แล้วถ้าไม่วิเคราะห์ วิเคราะห์ไม่เป็นด้วย วิจัยไม่เป็นด้วย แต่ถ้ามันไม่มีความเป็นจริงไง

แต่ความเป็นจริง ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เห็นไหม ท่านเกิดจากใจของท่าน เวลาเข้าไปเห็นใจของท่านก็มหัศจรรย์แล้ว ว่า “สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้” แต่สมาธิมหัศจรรย์มาก ขณิกสมาธิ อูปปนสมาธิ อัมปนาสมาธิ เวลาเข้าอัมปนาสมาธิ อูฐู! มันเว้งมันว่าง มันมหัศจรรย์ มันสักแต่ว่า สักแต่ว่ามันครอบ ๓ โลกธาตุเลย สักแต่ว่าเลยเหนือหมดเลย เพราะมันเข้าไปกระเทือนจิตดวงนั้นไม่ได้เลย เพราะมันเข้าไม่ถึงไง อัมปนาสมาธิ ใจ ก็หลงผิดกันไป

นี่สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ มันจะไปก้มกราบสมาธิของมันเองโดยที่มันไม่รู้ตัวเลยละ แต่เพราะมันหลงมันไหล มันติดใจ แต่ครูบาอาจารย์ไม่ใช่อย่างนั้น ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันไม่มีเหตุไฉน มันสงบเข้าไปเฉยๆ แล้วมีเหตุมาจากอะไรละ แล้วมันต้องเห็นกิเลส มันต้องมีการไต่สวนตรวจสอบ มันต้องมีการกระทำ จนกว่าชำระล้างต้องประหัตประหารมัน จนกว่ามันจะขาดไปจากใจ ดั่งแขนขาด ดั่งแขนขาด มันไม่เคยเห็นมี

นี่ครูบาอาจารย์ท่านสติปัญญาพลิกแพลง แล้วมาแก้มาไข อ้อ! สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่สมาธิถ้ามีสติปัญญา สมาธิจับ จับให้ได้ จับที่หัวใจของตน ธรรมโอสถจับให้ได้ แล้วใช้สติปัญญาใคร่ครวญ ปัญญาตัด ปัญญาตัด

แล้วพอเกิดปัญญาอย่างนั้นไม่มีในตำราหรือก ตำราบอกไว้เลยนะ พิจารณาอสุภะ อสุภะ ก็เขียนคำว่า “อสุภะ” แล้วก็ถ่ายรูปอสุภะ แล้วก็ไปเที่ยวป่าช้ากัน มันอยู่ข้างนอกหมดเลย มันไม่เป็นจริงเลย

พอเห็นอสุภะจริงๆ ในหัวใจ ใ้โฮ! อสุภะมันเป็นอย่างนี้เนาะ อสุภะ ใ้โฮ! มันขย้อจนถึงหัวใจเลยเนาะ อสุภะมันกระเทือนหัวใจเลยเนาะ นี่แค่เห็นนะ แล้ววิปัสสนา วิปัสสนามัน ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุไฉน เวลาวิปัสสนาใช้สติปัญญาใคร่ครวญมันไป เราวิปัสสนามัน มันก็ต่อ มันก็ต้าน มันก็พลิกก็แพลง มันต่ออสู้อย่างนั้น กิเลสมันไม่ยอมตายหรือ

ถ้าเป็นจริงเป็นจ้งขึ้นมา ถ้าเป็นจริงเป็นจ้งพิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เวลามันขาด เห็นถึงความ เป็นสมณะเลย อ้อ! สมณะเป็นบาทเป็นฐาน สมณกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เวลาเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาวิปัสสนามันวิปัสสนาอย่างนี้ ถ้าวิปัสสนาด้วยสติปัญญามันก็ปล่อยวาง เป็นครั้งเป็นคราวขึ้นมา แล้วมันมีก็เจริญแล้วเสื่อม เพราะด้วยความไม่รู้จัก ไม่มีสติ ไม่มีรักษา ไม่มีสติปัญญา ไม่รู้เท่าทันกิเลสของตน

แล้วกิเลส เห็นใหม่ มันอยู่จิตใต้สำนึก มันเป็นอวิชชา เป็นเจ้าวิภูจักร มันครอบงำ ไม่เห็นหรือ ไม่รู้หรือ แล้วมันก็หลอกมันก็ลวง ทั้งๆ ที่ปฏิบัติเนี่ย กิเลสมันพลิกมันแพลงเอาเป็นสมบัติของมันจนได้แหละ

แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านก็คอยแนะคอยนำ คอยค้ำครองดูแล ทำแล้วทำเล่า ทำแล้ว ทำเล่า มันเสื่อมแล้วก็พยายามฟื้นฟูให้มันเจริญขึ้นมาให้ได้ พอฟื้นฟู อ้อ! มันถึงที่เก่า เคยเป็น

อย่างนี้แล้วมันเสื่อมไป พิจารณาซ้ำซากมันก็จะเฉียดขึ้นไป เวลามันขาด นี่ในขณะจิตใจ เวลา
มันขาดนะ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สิ้นพตปรามาสขาดไปจากจิต พอมันขาดไปแล้ว ต้องมีใคร
บอก บัณฑิตตั้ง สันทิฏฐิโกใจ ถ้าเป็นจริง เป็นจริงขึ้นมาจะกราบครูบาอาจารย์ไ้ กราบครูบา
อาจารย์เพราะอะไร เพราะท่านคุ้มท่านครอง ท่านดูท่านแลใจ

ถ้าเราไม่คุ้มไม่ครองไม่ดูไม่แล เราก็จะไม่มีความหมั่นเพียร ไม่มีการรักษาขึ้นมาจนถึง
จุดอย่างนี้ได้ไง พอมันปล่อยวาง “ก็วางแล้ว วางแล้ว วางด้วยปัญญา ปัญญา” อย่ามาองแง มัน
เป็นการองแง เป็นการตีโพยตีพาย ก็บอก “ฉันก็ทำเป็น ฉันก็ทำได้” ไร้สาระเลย เพราะ เพราะ
มันไม่มีองค์ความรู้ ไม่มีความจริง จิตใจดวงใดไม่มีมรรค จิตใจดวงนั้นไม่มีผล

มรรคผลมันเกิดจากหัวใจนั้น พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วเป็นสมบัติของตน
ใจ เราไม่ตีโพยตีพาย ภัยพิบัติ มันถึงเวลาภัยพิบัติมันเสมอภาคกัน โคนทุกคน กระทบทุกคน
เพียงแต่กระทบมาก กระทบน้อยเท่านั้น แต่เราเกิดเป็นชาวพุทธขึ้นมา เราเป็นเจ้าของ
พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึก นี้ก็ได้มากได้น้อย กระทำ
ได้มากน้อยแค่ไหน ก็ได้ผลกระทบเท่านั้นแหละ

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงขึ้นมา เวลามันมีธรรมโอสถ มีอาสาวัชชยญาณ
ประหัตประหารหัวใจแล้ว นี่ฆ่าทำลายสิ้นไปจากหัวใจ เอวัง